

Nynazistisk ungdom blåser liv i jødehatet og benekter Auschwitz. Også under krigen nektet de allierte å se, forbrytelsen var for ufattelig.

26/9-1991

103579

Det ufattelige

Det var nok ikke bare Jo Benkow som ble sjokkert over nynazist-filmen som ble sendt i Antenne ti tirsdag. Hitler-begeistring, primitivt jødehat og «Deutschland über alles» brakte fram ubehagelige minner om en tid og en politisk ideologi man av og til er optimistisk nok til å tro er avgått ved døden.

Det skal understrekes at disse ekstreme gruppene på ingen måte er representative for tysk

KARL EMIL
HAGELUND

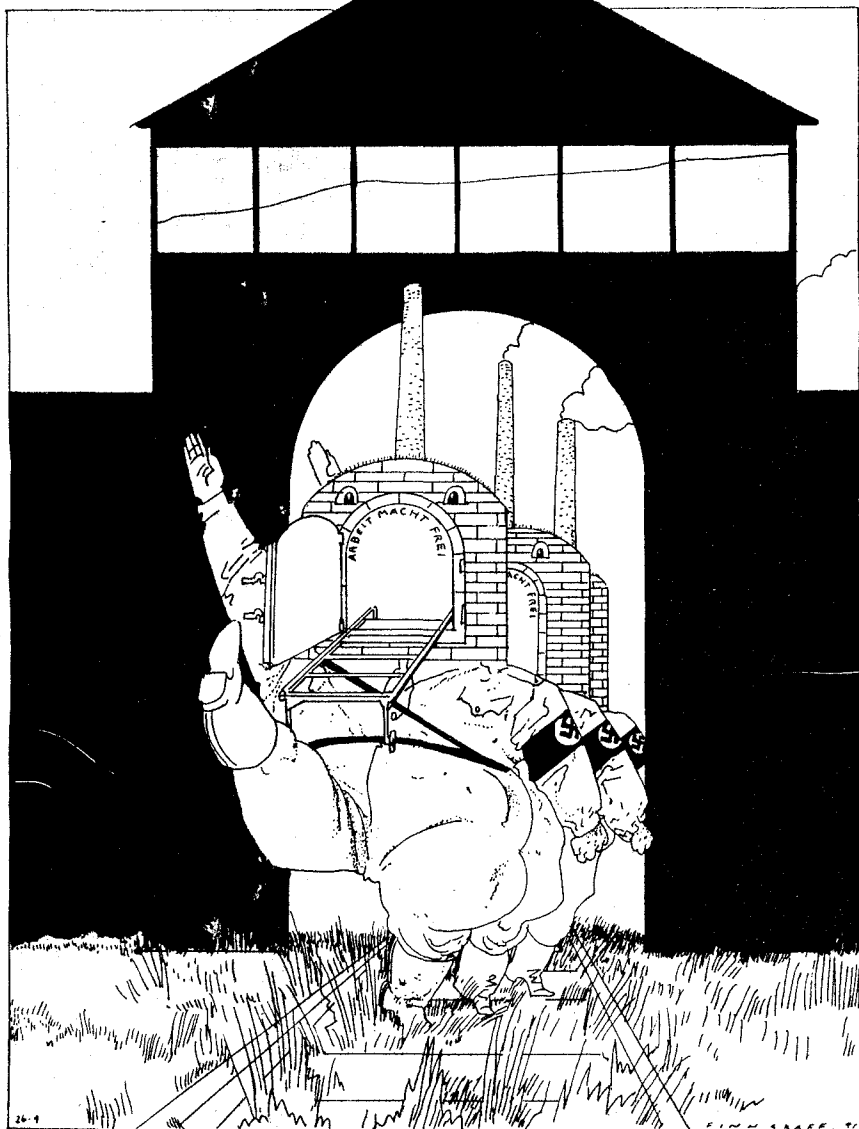
SIDE 2

politisk kultur i dag. Det ansvarlige Tyskland har jo likefram bøyd seg bakover i forsøkene på å vise Europa at man ikke er sjåvinister. ■■ Likevel lever grumset fra nazi-ideologien i ekstreme ungdomsgrupper. Ekstra bekymringsfullt er det at dette synes å ha en viss grobunn i det kriserammede tidligere Øst-Tyskland. Særlig var konsentrasjonen omkring jødehatet skremmende. I et Tyskland så å si uten jøder er det fremdeles mulig å innbille unge mennesker at den tyske økonomien «er i hendene på jødene».

■■ Symptomatisk var det også at den britiske «historikeren» David Irving med sine påstander om at Hitler ikke gikk inn for å utrydde jødene, var blitt en helt i disse kretser. Han stiller seg villig til disposisjon for øl-kjeller-brorskap med en helsprø østerriker som regissør.

■■ David Irwings bøker og budskap blir trodd av mange, trass i at dokumentasjonen av redslene i fangeleirene er overveldende. Hvordan er det mulig at slike «revisjonist-historikere» kan trå fram og at deres løgner blir trodd?

■■ De som er interessert i å studere menneskelige reaksjoner på den ufattelige forbrytelse, anbefaler jeg å lese Walter Laqueurs bok, som nå er kommet på norsk (Document forlag) under tittelen «Det ufattelige var sant». At det 46 år etter den 2. verdenskrig går an å innbille folk at Auschwitz-utryddelsen ikke fant sted, er merkelige enn at framtrepende vestlige ledere i de allierte land under krigen – mens masseutryddelsen var i gang, og en god del av opplysningene lå på ledernes bord –

ikke trodde på det illevarslende budskapet: Hitler har til hensikt å utrydde det jødiske folk.

■■ Selv i jødiske kretser både i USA og i Palestina avviste man rapportene fra Polen som overdrevne fantasifostre. Amerikanske jødiske ledere avviste meldingene fra Polen som «makabre fantasier hos en sinnssyk sadist», og en av disse lederne sa: «Slike ting skjer ikke i det 20. århundret».

■■ Så tidlig som i 1942 forelå det meldinger om massakrer. Den 25. og 30. juni dette året brakte den britiske avisa Daily Telegraph reportasjer. Pusle-spill-bitene fra Øst-Europa begynte å avtegne dette mønsteret:

Dette var ikke pogromer i vanlig forstand. «Over 700 000 polske jøder er blitt slaktet av tyskerne i de største massakrer i verdenshistorien».

■■ Andre aviser var mer skeptiske. New York Times plukket opp reportasjene fra Daily Telegraph, og redaktørene var åpenbart i tvil. Hvis de fullt ut hadde trodd på disse rapportene, lå det jo an til et førstesideoppslag. De plasserte historien bak i avisa.

■■ Masseordene fikk ingen framtrepende plass i nøytrale og allierte medier i 1943 eller 1944. Katastrofens enorme omfang gikk først opp for mange amerikanske og britiske jøder i kri-

gens siste år, og for mange ikke-jøder først etter krigen. Walter Laqueurs bok viser at nesten alle bitene i dette makabre puslespillet lå på bordet for dem som ønsket å se hva som var i gang. Likevel nektet man å se, forbrytelsen var for stor til at man kunne tro at noe slikt fant sted.

■ Og igjen: Når vantroen var så stor den gang, er det da ikke lett for nynazistiske propagandister å spille nettopp på at planen om å utrydde det jødiske folk er ufattelig?

■■ Slik at en innsender i det norske Folk og Land i siste nummer kan hevde at utryddelsen i Auschwitz var en avisand.